

Anton Tsjechov
Blijdschap

Het was middernacht. Opgewonden, het haar in de war, vloog Mitja Koeldarov de woning van zijn ouders binnen en liep snel alle kamers af. Zijn ouders waren al gaan slapen. Zijn zus lag in bed en las de laatste bladzij van een roman. Zijn broers, gymnasiasten, sliepen.

‘Waar kom jij vandaan?’ vroegen zijn ouders verbaasd. ‘Wat is er met jou?’

‘O, schei uit! Ik had het absoluut niet verwacht! Nee, ik had het absoluut niet verwacht! Het... het is zelfs ongelooflijk.’

Mitja schaterde het uit en ging in een stoel zitten, van geluk niet bij machte op de been te blijven.

‘Het is ongelooflijk! Jullie kunnen het je niet voorstellen! Kijk!’

Zijn zus sprong uit bed, sloeg een deken om zich heen en liep naar haar broer. De gymnasiasten werden wakker.

‘Wat is er met je? Je ziet er niet uit!’

‘Dat is van blijdschap, mama! Want heel Rusland kent me nu! Heel Rusland! Vroeger wisten alleen jullie dat er op aarde ene college-registrator Dmitri Koeldarov rondloopt, maar nu weet heel Rusland het! Mama! O, God!’

Mitja sprong op, rende alle kamers door en ging weer zitten.

‘Maar wat is er dan gebeurd? Praat normaal!’

‘Jullie leven als wilde dieren, lezen geen kranten, hebben geen enkele aandacht voor de openbaarheid, terwijl in de kranten zoveel bijzonders staat! Als er iets gebeurt, is meteen alles bekend, niets blijft verborgen! Wat ben ik gelukkig! O, God! Kranten schrijven immers alleen over beroemde mensen, en nu schrijven ze zomaar ineens over mij.’

‘Wat zegje? Waar?’

Vader verbleekte. Moeder wierp een blik op de icoon en sloeg een kruis. De gymnasiasten sprongen op en liepen zó, met niet meer dan hun korte nachthemd aan, naar hun oudste broer toe.

‘Jazeker! Ze schrijven over mij! Nu kent heel Rusland me. Mama, bewaar dit nummer, als aandenken. Dan zullen we het af en we lezen. Kijk!’

Mitja haalde een krant uit zijn zak, gaf hem aan zijn vader en wees met een vinger op een met blauw potlood omcirkelde passage.

‘Lees!’

Vader zette zijn bril op.

‘Lees nou!’

Moeder wierp een blik op de icoon en sloeg een kruis. Vader kuchte en begon te lezen: ‘Op 29 december, om elf uur ’s avonds is collegeregistrator Dmitri Koeldarov...’

‘Zien jullie, zien jullie? Verder!’

‘ “...college-registrator Dmitri Koeldarov bij het verlaten van een bierlokaal in het pand van Kolzichin aan de Malaja Bronnaj-straat, in dronken staat...” ’

‘Dat ben ik, met Semjon Petrovitsj... Alles staat tot in de details beschreven! Lees verder! Verder! Luister!’

‘ “...in dronken staat uitgegleden en onder het paard gevallen van de aldaar staande koetsier Ivan Drotov, boer uit het dorp Doerykina, district Joechnovski. Nadat het geschrokken paard over Koeldarov heen was gestapt en de slee met de zich daarin bevindende Moskouse koopman van het tweede gilde, Stepan Loekov, over hem heen had getrokken, ging het dier er door de straat vandoor, waarna het door straatvegers staande werd gehouden. Koeldarov, die aanvankelijk in bewusteloze toestand verkeerde, is naar het politiebureau gebracht en door een arts onderzocht. De klap welke hij op het achterhoofd had gekregen...” ’

‘Dat kwam van de disselboom, papa... Verder! Lees verder!’

‘ “...welke hij op het achterhoofd had gekregen, werd als licht aangemerkt. Van het voorval is proces-verbaal opgemaakt. Het slachtoffer is medische hulp verleend...” ’

‘Ze hebben mijn achterhoofd met koud water laten deppen. Heb jullie het nu gelezen? Nou? Zien

jullie nou? Dit is heel Rusland over gegaan. ‘ Geef hier!’

Mitja griste de krant weg, vouwde hem op en stak hem in zijn zak. ‘Ik ga het meteen aan de Makarovs laten zien... En ik moet het nog aan de Ivanitski’s laten zien, aan Natalia Ivanovna, Anisim Vasilitsj... Ik ben weg. ‘ Vaarwel!’”

Mitja zette zijn pet met kokarde op en vloog, gloriërend en blij, naar buiten.